

● "ניסיתי להתמודד לבד, אך ללא הצלחה". אמסילי ליד קיר זיכרון שהכין לחבריו, אמש | צילום: גדי קבלו

זו מלחמתו השנייה: מקבל הצלי"ע מלבנון סובל מהלם קרב

דמעות של גיבור

שירן אמסילי הפגין גבורה יוצאת דופן בקרב בינת ג'ביל • אבל לגבורה יש מחיר: "אין לי כוחות יותר", הוא כותב בתביעה שהגיש למשרד הביטחון, "אני סובל מסיוטים ומפלשבקים כמה פעמים ביום"

בתצהיר שהגיש למשרד הביטחון לצורך התביעה. "במשך שמור נה שעות של לחימה השבתי אש לכיוון מקורות הירי בעודי מטפס על חומה, ואף פניתי את חברי הפצועים מחצר אשר הפכה למל" כודת אש. תוך כדי הירי נפגעתי בגבי ובצידה הפנימי של הברך מרסיסי רימון, אך המשכתי לפנות פצועים עד תום הקרב".

מאז הקרב ההוא לא חזר אמי סילי לעצמו. על שמחת חיים אין מה לדבר. "החווייה הקשה שעברתי במלחמת לבנון השנייה סחטה ממני את כל כוחותיי הנפשיים, ועד היום לא הצלחתי להשתקם ממנה", סיכם אמסילי את תצהירו. "ניסיתי להתמודד לבה, אך ללא הצלחה. כוחותיי אינם עומדים לי יותר, והיום אני חסר מוטיביציה, סובל מפלשבקים בתדירות של מספר פעמים ביום, מסיוטים בשינה בתדירות של מספר פעמים בשבוע ואף מהתפרצויות זעם המי חמירות עם הזמן ומתבטאות בהי סתבכות בקטטות. אני חסר סבלנות, סובל מחרדות, מכעס, מעצבנות, מחוסר תקשורת עם הסביבה, מקשיים בריכוז, מדיכאון כללי ומרצון להיות בעי קר בבית". עו"ד להב"ש אומרת כי מדובר במקרה מובהק של מי שסובל מהלם קרב. "ראוי שמשרד הביטחון ינהל הליך בירור קצר ומהיר כדי לסייע לו ולאביו", אמרה אתמול.

מלחמה לתינוק

אמסילי לא נכנס לתודעה רק כגיבור הקרב בבינת ג'ביל. הוא גם היה זה שזמן הקצר אחרי המלחמה הוביל את המרד הגדול ביותר בחטיבת גולני בעשור האחרון. אמסילי, שנחשב לדמות כריזמטית מאד בגדוד 51, הוביל כמאה לוחמים מבסיס האימונים בדרום בצעידת מחאה על יחס המפקדים אליו ואל חבריו לאחר המלחמה. הלוחמים מגולני, ובראשם אמסילי, התרעמו על היחס הנוקשה לו זכו בימים שלאחר המלחמה, ועל חוסר ההתחשבות של מפקד הג'דוד החדש, סא"ל דוד זינג, במציבם הנפשי הקשה. תחילה נמתחה ביקורת על התנהלותם של הלוחמים, אולם בדיקה מעמיקה יותר שנערכה בפיקוד הצפון גילתה כי רוב טענות החיילים היו מוצדקות. המפקדים לא גילו רגישות כלפייהם, אלא להיפך, ולכן סיר הלחץ התפוצץ במהלך השבוע הראשון של האימונים, מייד לאחר קו קשה בחרמון.

גם ברשויות הצבאיות הכירו בכך שלוחמי בינת ג'ביל עברו טראומה, שנדרשה ממנה התאוששות ארוכה יותר מהרגיל. עכשיו זה יוסי, אביו של שירן, שמטפל בו. "אבא שלי מטפל בי לברור ואג לכל מחסורי בכוחי תיו הדלים", כותב אמסילי, "סובל בשל כך מתישיות נפשית וחש כאילו חזרתי להיות תינוק, מבלי לדעת אם אוכל לחזור ולתפקד באופן עצמאי בעתיד". גם האב כבר לא בטוח כי בנו יחזור לעצמו. "האירוע שאב עד תום את כוחי תינו הנפשיים", אומר האב, "ופירק את נשמתו לרסיסים. הוא נותר כלי שבור וריק ללא יכולת לדאוג לפרנס את עצמו. המדינה חייבת להגן על כבודם של גיבוריה, כעת הם במלחמתם השנייה שספק אם ינצחו בה".

yosi-y@yedioth.co.il

הוא חיפה על חבריו בקרב שהפך לסמל של מלחמת לבנון השנייה, הילך אותם תחת אש, נפצע בעצמו, ואף זכה לצ"ש הרמטכ"ל בעקבות גילוי הגבורה שהפגין באותו קרב עקוב מדם. עכשיו סמל-ראשון (מיל) שירן אמסילי, המאגיסט של גדוד 51 בגולני, יוצא לקרב נוסף. הקרב על שארית חייו, שהתרחש ונשאר מאחור, על אדמת בינת-ג'ביל.

שמונה לוחמים נהרגו בקרב העקוב מדם בבינת ג'ביל – שלושה קצינים וחמישה חיילים – כולל מגדוד 51 של חטיבת גולני. היה זה גם הקרב שבו הוענקו הכי הרבה עיטורים וצל"שים במלחמת לבנון השנייה: 11. סמ"ר אמסילי הוא אחד מהם. הוא היה זה שחיפה על חבריו באמצעות מקלע המאג בזמן שהם חילצו את הפצועים ואת שמונת ההרוגים שגבה הקרב הזה. אבל לגבורה יש מחיר, שאמסילי עדיין משלם.

עכשיו הוא מבקש שגם המדינה ששולחת את חייליה לקרב תכיר בכך. בתביעה שהגיש אמסילי בימים אלה למשרד הביטחון, באמצעות עו"ד רוברת להב"ש ממושרדו של עורך הדין שלומי צפורי, הוא מבקש שיכיר בו כנכה כתוצאה מהלם קרב שלקה בו בעקבות מלחמת לבנון השנייה. הטראומה של בינת ג'ביל מונעת ממנו לישון בלילות, לעבוד ולנהל אורח חיים נורמטיבי. שנתיים אחרי שפשט אמסילי את המדים והשתחרר מצה"ל, המלחמה עדיין רודפת אותו.

מחיר הצל"ש

צלקות המלחמה והקרבות הקשים ניכרו על פניו זמן קצר אחרי המלחמה. בראיון הראשון אחרי שחרורו היה ברור שהוא מבולבל. בניגוד ליתר חבריו שהשתתפו בקרב ושיחזרו את חוויותיהם, אמסילי התקשה לחזור למראות קשים. את סיפורי הגבורה הוא השאיר לאחרים. גם כשנדרש להתייצב בפני ועדת הצל"שים התקשה אמסילי לתאר בפני הוועדה את הקרב, אותו קרב שהתפקוד יוצא הדופן שלו בו זיכה אותו בצל"ש. "למרות פציעתו סירב סמל אמסילי להתפנות", נכתב בנימוקי הוועדה לצל"ש, "ונשאר לחפות על חבריו במקלע עד גמר הלחימה. הוא הראה במי עשוי רוח לחימה, אומץ לב תחת אש, נחישות, קור רוח ואהות ללוחמים. על מעשה זה הוענק לו צל"ש רמטכ"ל".

היום אמסילי, כבר בן 23, לא עובד, וגר עם אביו בדירה שכורה בקריית-גת – שאותה הם צריכים לפנות בעוד כחודשיים. אם הם לא יזכו בהקדם לסיוע מגוף כלשהו, אז לאחר מגיבורי לבנון לא יהיה לאן ללכת. שלוש שנים אחרי, מתברר כי כמו רבים וטובים שעברו את המלחמות, גם אמסילי לי סובל מהלם קרב. הוא לא ישן בלילות, סובל מפלשבקים, לא מסוגל לעבוד ועל פי חוות דעת של פסיכיאטר שרוי בדיכאון.

"בבינת ג'ביל נחשפתי למראות זועה של גופות ודם של איברים כרותים או תלויים על גדיהם ושמעתי את צווחות חב"ריי שותתי הדם", כותב אמסילי

יוסי אמסילי

צלום ארכיון: אבי רוקח